

Η «ΚΟΥΚΛΑ». Πίνακας του Δάρρη.
Με ποιά δύναται ή μικρή αυτή κωρη περιποιεῖται, νανούσσει και ντρύει την κούκλα της. Βιβέτε κανές στις φρογγίδες της αύτες δηλη τη στοχή μας άλληθις της μητέρας!

φασ. Μὲ τὸ μέσον αὐτὸν γυμνάζει τὴν ποὺ ἔχουν ἀνάγκη μεγάλης καὶ ὥστες γιὰ τὸ ἄναπτυχον, καὶ δοκιμάζει συνάμα τὶς ικανότητες του. Είναι ποὺ παρατημένο διὰ τὸ παιδίκιον μητέρας τοῦ ἄναγκες καὶ στην δύναση

ΟΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

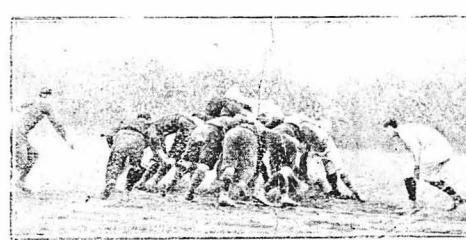
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὸ παιχνίδι είναι ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πρῶτο ξύπνημα στὴ ζωὴ. «Η μητρικὴ ίκανότητα τῶν παιδιών. Μικρές μητέρες καὶ μικροσκοπικοὶ στρατηγοί. Σὲ κεῦμα τῶν ὄρχιων τάφουν. «Η μανία τῶν περιηγήσεων. Οἱ φευτοπόλεμοι καὶ οἱ γάμοι μεταξὺ ἀντίλικων. Τὰ χρέωντα περνάντε : τὰ κοριτσάκια γίνονται δεσποινίδες καὶ τ' ἀγοράκια κύριοι... Καὶ οἱ συντρεφοὶ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικιών ληπτομούνται...»

— Τὸ παιδί μου ὅτα είναι ἀρρώστο δὲν πάζει παῖς λ. . «Η μητέρα ποὺ βλέπει τὸ παιδί της νὰ καθίσται σὲ μάνι ἀπὸ μαζεύμενο καὶ νὰ μη πραγαίνει νὰ πάξῃ μαζὸν μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδάκια καταβάντα ἀρέσουσα, μὲ τὸ μητρικὸν τῆς ἔντοντα, πὼς τὸ παιδί της νὰ είναι ἀρρώστο. Καὶ δεῖν ἀπατάται. «Η ζωὴ καὶ ἡ θυελλα τοῦ παιδιοῦ ἐκδηλώνονται μὲ τὸ παιχνίδι. Τὸ παιχνίδι είναι τὸ παιδί διόργανη ἀνάγκη, διόπει τὸ φαῖ καὶ ὁ αέσθυνσιστα τῶν μελῶν του, που ἔχουν ἀνάγκη μεγάλης καὶ ὥστες γιὰ τὸ ἄναπτυχον, καὶ δοκιμάζει συνάμα τὶς ικανότητες του. Είναι ποὺ παρατημένο διὰ τὸ παιδίκιον μητέρας τοῦ ἄναγκες καὶ στην δύναση

Κόρινθον, οἰχει πεθάνει μιὰ παιδούλα. «Η παραμάνα τῆς μάζεψε τότε τὰ παχιδιά τῆς μικρῆς καὶ τάβαλε μέσα σ' ἓνα καλάθι τὸ δόπιο πήγε καὶ τὸ δόπιο στὸ πάνω μέρος τοῦ τάφου, ἀφοῦ τὸ σκέπασμα μὲ ἑνέκα μαρμάρινο, γάνη μὲ χαστόσον τὰ παιχνίδια ἀπ' τὶς καιρικές πετυσθέλες, ἐκτεθεῖμενα στὸν ήμέρα. «Ἐπειραμάνονται διάσπασμα, μὲ τὸ πάνω μέρος τοῦ τάφου της τὸν ἀναπτυχθεῖν εἰλέσθησαν. Τότε τὰ φύλλα διαλύθηκαν γύρω ἀπ' τὸ καλάθι καὶ, διανεγκαθίσθησαν, τὸ σκέπασμα, σχηματίζονταις ἀπὸ πάνω τοῦ έναν χαροπόστατο καταπράσινο σκέπασμα. Μία μέρα, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ καὶ δύο γνωστοὺς γλυπτοὺς Κυλλίμαχος. Ελέθε τὴ θυμαστὴ καὶ ἀριστούρη διά. αἴρε τῶν φύλλων τῆς ἀνάκλινη πάνω ἀπ' τὸ καλάθι, τοῦ δικαίου ἔτεντον γιὰ τὴ σηματική δραμαγία της καὶ ἐσκάλισε τὸ σχέδιο ἔκατον πάνω στὸ μάρμαρο. Αὗτη ἔσταθμης η καταγωγὴ τοῦ Κορινθιακού κιονοκράνου, τὸ δόπιο ἀπεικονίζει πράγματι φύλλα καρπίνθου. ***

“Οταν τὰ παιδιά παίζουν μεταξύ των σημερινέων κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Σεπτεμβρίου. Στά μαρμάρην ἔκεινα χούνια, διανεγκαθίσθησαν κατέναντα ἔργο στὸ θέατρο, ή σιγηνὴ μήνας παντελῆς γυμνή. Καὶ μόνο κατὰ μεγάλες πινακίδες, τοποθετημένες εἰς διάφορα μέρη τῆς οικήγης ἐλιποτάνανταν τὸ νοῆτρον ποιῶν ποὺς «αὐτὸν είνε δάνος», «αὐτὸν είνε μέγορος» ή καὶ «αὐτὸν είνε πόρτα...» Ιδού καὶ τὰ παιδιά. Μόνος τοὺς φαντάζονται τὰ πόρσωπα, τὸ σπηνικὸν διπούτο καὶ τὰ δισφόρα μαγνικέμενα. Αὕτο, παιδίσκοι, θὰ πομός πως είνε ἔνα μάρκα... Αὕτο είναι ἔνα τραπέζι γεμάτο γλυκίτατα...» Καὶ «εύος καθ' ἔησε. «Η δημιουργικὴ ταντούσια τῶν μικρῶν θηθοποιῶν ἐπιτελεῖ θαυμάτα παντούντο τὸ παιχνίδιον μεταξύ μητέρων καὶ πατέρων. ***

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΙΧΗΙΔΙΑ.— «Ἐνα μάτις φούτ-μπάωλ.

σ' αὐτὸν τὸ κεφάλιο. «Ἐνα μοπρελόπανον ἀντικαθιστᾶται, στὰ μάτια μὲς μινρής, ἐν 'χαροπάνευμα ροδοκοκκινού μωρό..»

«Μετόποιο, δὲν πέπλει τὰ μικρὰ παιδιά παρ' ἄλλην τὴν ἀδυόφορη τῆς μικρᾶς τους ἡλικίας, συναγανώνται πολλὲς φορές στὴν ἀσπλαχνία καὶ τὴν πακία καὶ τὸν ἀκόμα τὸ σύγχρονη θηρά. «Ἐνα ἀπὸ τὰ παιχνίδια, κατὸ τὰ δόπια οἱ μικροὶ ἐπιδεικνύουν τὰ κακά διεντάκτα τὸ δόπιο ἐνυπάρχοντα στὴ φυσιτ τὸ ἀνθρώπουν, εἰσὶ καὶ τὸ λεγόμενο μετὰ τοῦ ζευκτοῦ ἀπόκλιθον ἀνέκδοτο :

Μία μέρα, στη σπηνιγό τῷ θερέτρῳ στοκάσταν πρόδει στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του, ἔχοντας τὸ ἄνερ χέρι πίσω ἀπ' τὴν πάχη του, μὲ τὴν παλάμη πρὸς τὸ ξέρο. «Ἄσφαντος παίνεν μέσα ἔνας ὑπέρτερης του, στὸν δοκόν, ὄγκοστο γιὰ ποὺ δόλο, κατεβαίνει καὶ ἐμπεινεῖται νὰ δώσῃ μὲ τὸ χέρι του, καὶ μ' δοῖ δύναμι εἰχε στὴν ἀνοικτὴ παλάμη τοῦ ἀφρενικοῦ πού. «Τρεψέ γνώσιος τότε ἀγριεύεσθαι— καὶ φαντάζεσθε πὰ τὴν κατάληξη τοῦ τολμηροῦ πρόσωπου. »

— Συγνόμων, κύριε, ἐπούλισες μὲ δυσκολία.. Μόν φάγηκε δύμας ποὺς ἤταν ὁ Ιάκωβος, ὁ Ιεποκόρως..

— «Εστι, ποιδί μου, τοῦ ἀποκρίθηκες τὸ Διόρε, νοῦ δούσιν εἰχαπλέσεις εμπέως ὁ θυμός, καὶ ἀνάκομα ἐποθέσουμε ποὺς ήτουν διάκονος, πάλι δέν δύνεται νὰ μού βερέσῃ τὸ χέρι τόσο δυνατόν. »

Απὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνην; χρονολογεῖται τὸ παιχνίδι αὐτό, τὸ δόπιο δέν είναι καὶ πολὺ διασκεδαστικό καὶ τὸ δόπιο ούσια νὰ τὸ δούν δέν μπούντι τὰ ενδιασθήτα κοριτσάκια. Οἱ λεπτές αὐτές θαυμάζουνται προσωπικόν ἀλλοι τοῖνος παιχνίδια, διόπει τὸ νὰ σχηματίζουν ἔνα κύκλο καὶ νὰ πρέπειν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι μικρούλακα πούντα προτείνεται τέλος τὸ κούριτσον πούντα προτείνεται τὸ κατατρέψην τὸ συγκατήση τὴν στιγμήν ούτε τὰ γέλια του. Μα δὲν φαντάζουνται τὰ ενδιασθήτα κοριτσάκια ποὺ είναι η καταγωγὴ αὐτοῦ τοῦ παιχνιδιού, με τὶ φωράκια καὶ αἱματηρή συνήθεια είναι συνυπαρομένη νὶ πρώτη ἀρχὴ τοῦ ἀθώου αὐτοῦ παι-

Ο ΦΕΥΤΟΠΟΛΕΜΟΣ.— Λιθογραφία τοῦ Σαρλ.

వ్యిభాష:

Κατά τὸν Ἡ' αἰῶνα, ὑπέροχη μάκινα αἰρεσθαι μάγων ή ὅποια ἔξτρεμες τὸν ἀρχηγὸν της με τὸν ἐξῆς ἀπάνθρωπο τόπο: μαχαίρων παντας ἵνα μικρὸ παιδί φοντεῖταις νὰ μὴν τὸ θαυματόσων μάγων τοιμάζουσαν ἄκμα ληγεῖ ώρα ζωή, και όποια τὸ περιγνῶσαν μέπο χρεῖ σὲ χέρια. Σ' δύοποι τὸ κέφαλο, τὰ ἔξψυχοστα το παιδί, οι γνώστας ὅτα γνώσταν ἀρχηγὸς τῶν μάγων!...

Την έμπνυτη άπλύτη τῶν παιδιών για τις μακρυνές περιπέτειες και τις περιγρήψεις σ' αγνωστές χώρες κινδύνους και τὴν ἔθισσανας εξαισίαν στις παιδικές φανασίες δό Ροβίτιν στὸν Κρούστιον πατέρα του, τὸ δάμαντον αὐτὸν μεγάλην οὐράνηγμα. τις περιορίζει φέμενον μὲν ὀπαράσιαν
μὲν δεξιοτεχνίαν δὲ γλυκύτατος γάλλων λογογράφους· Ἀλφρέδος Νιοντέ στὸ μαθιστόρημα του «Ο Μικρός ή ού λέγεται». Ένα μικρόδικοι παιδικού κάνει ταξίδια στον αήπατο τοῦ δυναταλεμένου υργούντος ποταμού πατέρες του και φαντασεύεται πώς θρίλεσται σε μια μακρινή έρημο. Ο γαύδις του ωφελούμενός είπει τοῦ ρόλου τοῦ Παρασκευάν. «Ο υφαρδός αὐτὸς δὲν ήξερε τι πορῆγμα ήταν δό Ροβίνσον Κρούστιον, μά
την την Ικανότητα νά απομιμεῖται με τοδε τέχνην τοὺς μηκυν-
μένους τῶν διαφωτισμάδων, θάτες δὲ έπιστης; μικρός κινδύνος του φοβό-
τειν στὸ τέλος, μολονότι ηξερα πώς δὲν ὑπήρχε κανεὶς ἀπόλυτως
καταδίκης νόος των φύσης για τους θυμωρούς, και την παρακαλούστε
καὶ παιδικόν, νό μουσχρημά εἶστον ζόγια...

Ἐδέ ἀγαποῦσα, οἱ κινδύνοι, οἱ περιπτέτεις γοητεύουν πάντοτε τὴν ἀστόχου φαντασίαν. «Τίτα παιδία θὰ μεγαλώσουν, καὶ κυνη-
γεῖ τὴν σύνταξιν ποὺ δὲ ποὺς φεύγεις μες ἀπ' τὸ χέρια, τὴν τύχην
καὶ τίνα, ἀλλοίσινον, τυφλή!» Οσο δικαίως είναι μιρά, ἐνθυμιάζον-
ται μὲν φαντασικοὺς κινδύνους καὶ μὲν ἀνύπαρκτες περιπτέτεις. Τὸ
οἰσθήμα αὐτὸν είναι υψηφόν σαν πιεζά.

Και σιγά-σιγά, δύο προνάντα τά χόνια, γιατί απόδιότη μα βαθμιαία μεταλλάχει, γίγνεται στό χρωματήρα τῶν παιδιών. Τ' ἄγοντα ἀρχέσιν νά γίνωνται πιο τολμηρού, πιο φραγκαλέα, πιο ερωτικόνδυνα, και τά κορίτσια πιο ψιλάρεσσα, πιο πινερά, πιο χρωτικόνδυνο, πιο πετεσίγνωση θρως. Και ένω τα κορίτσια στένουν τις κοιλιές τους και ἀρχίσουν νά κάνουν σάν πραγματικές δεσποινίδες, πηγαίνουσας περπάτω με τις φίλες των δύο όχειας νά συγκινούνται από τα μυστικά της ματιάς, νά ανδριά εξακολουθούν τά παγκύρια τους. Μέ τη διαφορά πώς τά παιχνίδια συντάν μηρούς, ἐπικινδύνα και έχουν πολλούς φορές δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Το ἄτυποντό παιχνίδι τών ἄγοριών εστί την τετράταια φάση της παιδικής τους ηλικίας—και δύοποι είναι τά προθεσμία τῆς εἰλόδου στο στόβι της ζωῆς—είναι ο ύμνυτοπόρος. Οι νεαροί δύοχέζονταν νά πολεμούν ἀντεμπατέξυν τους...

Μέσα στην ενεργειακό αύτο το διάστημα έβδομη παίδαια λεπτομέρεια σ' όλα τα μέγιστα, μέλες πουμε «ένα συμικρογύρων πόλης» δηλα την ιεροτείς της πάλι των άνθρωπων έναντινοις των συνηθώσπων των... Τ' αγάρια αρχήζουν για έχθρευσάντοι το ένα το άλλο, και νά έπιλησον άφορμή νά τουςκωδούν, νά ξέλθουν σιάρεια.

Ψευτό πόλεις... θά μας πούν ίσως μερικοί. "Ενα ά-
θινο παιχνίδι είναι κι' απότομο. Και δημος : πολλοί τέτοιοι ψευτοπόλε-
ιμοι καταλήγουν σε μάρξες άπο τις οποίες δέν λείπουν οι τρομα-
κίαι, για να μην πούρη και οι νεκροί. Σαν Κιερομόνας της Σινε-
λίας, ή γάγρια συνήθειαν, μέχρι τώρα μέσων άκρης του παραθλή-
τος αιώνων, —εἰς ἀνάμνησην ίσως τού περιήρημον Σικελίανον
Ἐ σ πεγήν ού νού, περι τόπουν θά κανουν λόγο δέλτα φορδ
—να συνάπτουν πραγματικές μάρξες μεταξύ ισων. Χωρίζονται σε δύο
στρατεύματα, άπ' την μια μεριά οι Σικελιανοί και άπο την άλλη
οι Γαλλοί. Ο στρατός είχε και τη σημαία του. Πήγανταν τις σέ-
μα του ποδεσσού, αρκετά μακριά απ' την πόλη και άρχιζαν δύομε-
ταξή τονς έναν τρομερό πετροπόλε-
μο. Και διας οντανόντουσαν ει προ-
ηθείες άπο πέτρες πού είχαν πά-
μαξι τους, ήπιαναν σ' ένεργο
τα ορθιά και τά μπαστούνια.
Η μάχη δε διπλαν τότε μονόχα διταν
δια ἀντίλιμψα στρατόπεδο δέν εί-
χαν πιο αλλες δυναμεις στην συνεχί-
σιον των άγνων. "Στοτρα μετρούσαν
τους πληγωμένους και νική· η οι-
δις ἀνεκηρύξατο ἐκείνη η οποία
ηρθε, ούσε λιγάτερους λοβωμένους.
Ἐννεαετοι τοροί δι έρχονταν με-
πού δι απολογισμούς τῶν μαχῶν
αντιν έισαν ἐκδός απ' τοὺς τραυ-
ματίσας και ιστορικοί νεκροί.

περιήρθησαν και μετεκίνη τεχνοῦ.
Περιήρθησαν σύν θυνούλια τῆς πα-
γκομιδίαν Ιστορίας ἔχει μάνει ό ψυ-
τόπλευρος ποτὲ ἐγένετο την 17η Μαΐου
1797 καὶ ποτὲ ἐπέστηθε ἡ κοριὰ ἀ-
φοριη τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς Γε-
νούν. Άγνες μέρες πρὸν ἄπο τὴν χρ-
ονολογίαν ποὺ ὑπέφερον παραπάνω,
μόνιμα παιδιδάμνηκαν στα διοικη-
τικαὶ καὶ οἰκουμενικαὶ τελεταῖς.

δροχισα ν
νά συ-
κεντό ώ
νων τα
σιήν κλ
τεία πή
"Ακο ου
Βλα. Εγ
χαν αναγ
γείνεις να
μεγάλ
ο ψευ
τοπό λε
μο γύ
τις 10
Ματιο
στὸν δ
πολο θ
έλλαμ βα
ναν μέ
ρος και
πολο

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΥ ΛΑΙΖΕΙ ΒΟΛΟΥΣ.

"Αγαλμα τοῦ γάλλου" γλυπτού E. Paçé.

πολλοί οι Γαλλόπαιδες. Τότε διώρυξε κυκλοφόρουσαν διάφορες φήμες στη Γένουσα δύο οι νέοι αὐτού, μὲ το πρόσχημα τού φωνητού πολλού, ηθελαν νά πολεμήσουν προαγαπατικά, με' ρωνικούς δηλαδή συνοπούς, οι μάν υπέρ της Βασιλείας και οι δέ υπέρ της δημοκρατίας. Όσο απίσθιναν και άστρικιταν και άν ημέραν αὐτήν ή δηδάσ- ση, θετόσσον θρέμμηκαν πολλοί άφελες που την πηγαν υπό πορθμάν εποψήν και παλ- λός νεών τραβήξει τόσα για την πλατεία με τό σκοπό νά έμποδισῃ την σιματοχο- σία.

ΙΑΙΔΙΟΝ ΣΤΗΝ ΙΑΠΟΝΙΑ πού παριστάνει τά παιχίων, τά δύοτε βλέμματα, δύον από τά παιχίδια Ειρώπης.

πόδιστες κήρη ελεύθερο. Μά κεντών, ακάθετοι πιά, διπαστας τή δέντρων τών φρουρών, οκτώσων μαλίσια κι έτινα από διαύσους και μπήκαν μέσει στην πόλη. Η χιεγόνηση έστειλε τότε στρατεύματα και συνελήφθη πολλοίς από τεύς ταραξίους τους δύοποιους και λέιτους μέσους στο φρούριο. Η φιλάκιση τών παιδιών προσβάλλεται την διανομής, διότι μονάχοι και σερβίτριες τους τοις δέκανοις

Τανάστασην των γέγονων κατά τους φύλων προς και την επιβολή αυτής της πνευμάτων έγενετο άφορμη νά ξεκαρδίζει την ήμερα, η περιφρύμηση στην Ιστορία Επανάστασης της Γενονής, ή δύοις μας δείξει χνει ανθρώπων τις επιφέκτεις όλη είναι παντούς ο δόλος.

Μεταξύ αυτών των παιχνιδιών ποδός αγαπούν έχει ίσσος παιδιά και κορίτσια, οπότε τα πάντα

τοια είναι το κοντά.
Έξαστε τά μάτια, τά χέρια και τά πόδια. Σχετικώς μέ τὸ
τόπι είναι τὸ ἔξι χορισμένων ανδέστο.
Μιὰ μέρα είναι μηδός πολύγλωψ τῆς Πρωσίας ἐπαίει μὲ τὸ
τόπι του μέσ' σε δραστείο του Φρεδερίκου του ΙΙ., του πάπου
του. Έξαφνα τὸ τόπι ἑφθύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μηδός πολύ-
γλωψ και ἐπειδὴ ἀπάντω στὸ τραπέλι της βα-
σιλέως ὃ ὄποιας, θυμωμένος τὸ μέβαλε-
σει τοὺς πάτερα.

— 'Η Μεγαλειώτης Σας θά μου δώσει το τόπο μου; οφέλησε ό μικρός με σε αυτό

Μά ό βασιλεύς δὲν άπαντης.
Ως λογάριθμος των πολλών.

· Ή δευτέρα πορόκλησις τοῦ μικροῦ
δὲν ἔφερε καλλιτεωρικό ἀποτέλεσμα.

Τότε ο μικρός ποίγκηψ είπε σ' ένα τόνο άπειλητικό.

— Θά εύπρεποτηθῆ ἡ Μεγαλειότητα
Σας νὰ μοῦ δώσῃ ἀμέσως τὸ τόπον
μου ; Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσετε : ναι

η οχι ;
Αντὶ νὰ θυμώσῃ ὁ βασιλεὺς ἀπάντησε τότε γοητευμένος.

— Νά τὰ τόπι σου. Είσαι ἐν γενναῖο παιδί καὶ ματαλαβαίνω δύτη δύ με.

ταύτα λαοί και κατεκληρώνουν σει παραδοσιακής οι Αθηναϊκοί δέν θα βασικά να πάρουν τη Σιλεσία.

ЕНА ДВІЯНКО ПРИЧУПАЛ - Письменн. Товариство "Макіївка"

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ — Ηλίας του Τοκάρην — Μερώ

Ἐγας διμιος μαθητῶν καὶ μυκρέων ὑπαλλήλων ποὺ ἀφήνονται τὸ σχολεῖο τους καὶ τὰς μυκρέας τους παίζουν έτα παιχνίδια διάλογο τοῦ δποίου ετηγῆς Ἐλλάδει εἰπεν τὸ λεγόμενο *Μπήκι*...»